

РЕШЕНИЕ

№ 23881

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **4623**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по чл.9а, ал.2 т.4 вр. с чл. 10а, ал.1 и 4 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1 т.22 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на М. Д. М., гражданка на С., лично и като законен представител на малолетното дете З. Д. М., [дата на раждане] /С. граждани/, чрез адвокат Т. Т., срещу отказ за издаване на виза вид „D“ по заявление I. от 07.03.2025г. и отказ за издаване на виза „D“ по заявление I. от 07.03.2025г., постановени от завеждащия консулската служба на посолството на Република България в И., Т.. В жалбата се твърди, че самото искане за издаване на виза е подадено във връзка с Решение № 6487/28.05.2024 г. издадено от ДАБ - РБ и с него е разрешено М. Д. З., да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. Д. М. и детето си З. Д. М.. Посочено е, че те са членове на семейството му по смисъла на & 1, т. 3, б. „а“ от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Счита още, че в мотивната част на оспореният отказ за издаване на виза за РБ, освен цитиране на член от ЗЧРБ не са посочени конкретни данни на които е обоснован отказа. Това посочване обаче не може да санира липсата на излагане на фактическите основания за отказа за издаването ѝ, тъй като мотивите на индивидуалния административен акт следва да се съдържат в него или в нарочен документ, съпътстващ неговото издаване, но това може да стане само след изрично препращане към този документ и след предоставяне на възможност на лицето да се запознае с него. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 16 от 31.07.1975 г. на ОСГК на ВС. В случая не

са налице данни искащото издаване на виза лице да е запознато с писмените документи, съдържащи се в преписката по цитираният отказ. Счита, че оспорваният административен акт е неправилен, немотивиран и незаконосъобразен, издаден е при неправилно приложение на материалния закон и при съществени нарушения на административно производствените правила. Намира още, че при издаването на административния акт не са спазени и основни принципи на административното производство, заложиени в чл. 7, чл. 12 и чл. 13 от АПК.

С оглед изложеното в жалбата се иска отмяна на отказ по заявление за издаване на виза № I. и отказ по заявление № I. от 07.03.2025 г. издаден от Генерално консулство на РБ в И..

В съдебно заседание Д. М., гражданка на С., лично и като законен представител на малолетното дете З. Д. М. не се явява, представлява се от адвокат Т., който моли да бъде уважена подадената жалба и да бъдат отменени отказите по двете заявления на жалбоподателите. Намира, че от представените документи от ДАНС, се установява, че същите не представляват заплаха за Република България или други държави от европейската общност. Липсват доказателства, че целта на пребиваването им е да използват страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. Предоставя писмени бележки.

Ответната страна Консулско длъжностно лице А. З. в Генералното консулство на РБ в И. чрез дирекция К. отношения в МВнР, не се явява, не се представлява.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по заявления I. и I. от 07.03.2025г. за издаване на виза вид "D". Представени са документите, част от адм. преписка, включително решение № 6487 от 25.05.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е разрешено на М. Д. З. да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. Д. М. и детето З. Д. М., които са членове на семейството му по смисъла на параграф 1, т. 3, б" от ДР на ЗУБ. Преписката съдържа копия на паспорти на апликантите, сертификати за раждане на малолетното дете. По делото се представиха още от оспорващата страна семеен статус от гражданския регистър на С.

Отказите по заявления I. и I. от 07.03.2025г. са постановени по формуляр като е отбелязан като основание то му -чл.10, ал.1 т.22 от ЗЧРБ, а именно, че има данни, че целта на влизането на молителя и нейното малолетно дете е да използват страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Към преписката на л.44 е представена Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която предоставя правото за отказ за издаване относно визите на директора на Дирекция „К. отношения“, началник на отдел „Национален визов център“, служителите в отдел „Национален визов център“ както и по т. 3 консулските длъжностни лица в задграничните представителства на РБългария, а ако това лице отсъства от определения му заместник.

Представена е и на л.42 Заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул на И., с която персонално е определен за ЗКС издалия отказа А. З.. В писмо рег. № М-6625 от 11.06.2025г. от ДАНС на л.66 е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантите не са идентифицирани като заплаха за националната сигурност.

Дирекция „Миграция“ на МВР посочва, че в случаите при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ при МС, дирекция „Миграция“ не изразява становище при издаване на виза вид „D“.

Преписката съдържа освен Решение № 6487/28.05.2024 г. издадено от ДАБ - РБ и с него е разрешено М. Д. З., да се събере на територията на Република България със своята

съпруга М. Д. М. и детето си З. Д. М. и решение № 2509 от 13.02.2024г. на Председателя на ДАБ, с което е предоставен хуманитарен статут на М. Д. З.. Представен е в превод документ от семейна гражданска регистрация, видно от който З. Д. М. е дете на М. Д. М. и М. Д. З.. Видно от трудов договор № 283 от 26.03.2024г. последния работи „като готвач“, в [населено място], а ползва под наем недвижим имот, двустаен апартамент, находящ се в [населено място], [улица], според договор за наем от 11.12.2024г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а ал4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията, посочено с допълнителна молба към жалбата/стр. 48/. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорвания, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Предмет на контрол по законосъобразност са отказ по заявление I. от 07.03.2025г. и отказ по заявление I. от 07.03.2025г. за издаване на виза вид „D“, издадени от КДЛ, И.. Касае се за отказ за виза издадена на майка и малолетното ѝ дете.

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 6 от 13.02.2025г. на посланика на РБ в И. –постановилия отказа А. З. разполага с компетентността да разгледа и да се произнесе по заявлението. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта - следва да се има предвид, че има посочено единствено правно основание по чл.10, ал.1 т.22 от ЗЧРБ, че има данни целта на влизането на молителя и малолетното ѝ дете е да използват страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Тези правни основания – причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, съдът намира, че не са съотнесени към конкретните факти, заявени от молителката. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 6487/28.05.2024 г. издадено от ДАБ – РБ, с който е разрешено М. Д. З., да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. Д. М. и детето си З. Д. М.. В тази връзка, съдът счита, че безспорно е доказана родствена връзка между З. Д. М. и М. Д. З., като тази връзка е преценена освен това и при издаването на решението за събиране на семейството. Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като

компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с събрание на събраните доказателства.

В заключение следва да се допълни, че доказателствената тежест – за това, че има причини за отказ е на ответника. Той следва да установи, както предпоставките по чл.10, ал.1 т. 22 от ЗЧРБ. Не е спорно, че отказът за издаване на виза от типа на процесната се съставят на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Неизлагането на конкретни мотиви е в нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл е и съдебната практика по идентични основания за отказ, че „визираните в акта законови норми са общо и бланкетно формулирани, а при постановяването му неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа“. В този смисъл е Решение № 2109 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12377/2020 г., IV о., Решение № 9392 от 13.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12417/2019 г., IV о., Решение № 5447 от 28.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2641/2021 г., IV о.

С оглед изложеното, постановявайки оспорения адм. акт, адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това адм. органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Съдът счита, че административния орган не е извършил и преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, такива съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза. Следователно, касае се за процесуално незаконосъобразни откази, поради които същите следва да се отменят и преписката да се върне на ответника с разглеждане на заявленията.

С оглед гореизложеното, на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Д. М., гражданка на С., лично и като законен представител на малолетното дете З. Д. М., [дата на раждане] /С. граждани/, чрез адвокат Т. Т., адрес [населено място], ул. "А. К." 11 отказ за издаване на виза вид „D“ по заявление I. от 07.03.2025г. и отказ за издаване на виза „D“ по заявление I. от 07.03.2025г., постановени от А. З.-Консулско длъжностно лице в ГК на РБ в И., Т..

ВРЪЩА преписката на ответната страна - Консулско длъжностно лице в ГК на РБ, И., Т. за произнасяне по заявление I. от 07.03.2025г. и по заявление I. от 07.03.2025г., подадени от М. Д. М. и З. Д. М., съобразно тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.

СЪДИЯ